

ISRAËL IN DE WOESTIJN 1

Beste lezers, broeders zusters in de Heere en lieve vrienden, het is voor mij een vreugde voor u iets te mogen gaan schrijven en uitleggen over het volk Israël en de bevrijding uit de verdrukking in Egypte, alsmede hun verblijf in de woestijn rond Godshuis: 'De tabernakel'. In Egypte zijn de Israëlieten in de 400 jaar, dat ze in dat land woonden en slavenwerk moesten doen, uitgegroeid tot een volk van waarschijnlijk wel 3 miljoen mensen. Aan hun verre voorvader Abraham was al beloofd, dat zijn nageslacht zou uitgroeien tot een zeer groot volk. Voor een deel is dat al in vervulling gegaan na 400 jaar.

Wat God zegt, dat gebeurt ook. Daar moeten we nooit aan twifelen. Natuurlijk was het anders gegaan, als wij mensen het hadden moeten organiseren, want toen zij eindelijk na 400 jaar terugmochten naar hun eigen land Kanaän, wachtte hen een reis door de woestijn. Moet u zich eens voorstellen zo'n 3 miljoen mensen moeten door een woestijn trekken. Niet alleen mensen, maar ook een grote kudde schapen en runderen.

Nu was de reis naar Kanaän wel een bekende reis, want er was veel reizigersverkeer op die weg door handelsreizigers en anderen. Boven langs de kust van de Middellandse zee was het een reis van elf dagen geweest – Deuteronomium 1:2. Zo zorgzaam als wij mensen soms kunnen zijn, vooral de vrouwen, zullen ze voor die reis zeker eten en vooral water meegenomen hebben. Dat moet toch te doen zijn voor 11 dagen. Het werden echter niet 11 dagen, maar het werden 40 jaren in de woestijn.

Maakte Mozes dan als leider zo'n grote fout? Nee, hij maakte geen fout. Hij gehoorzaamde God, zijn God en hun God. De God van Abraham, Izaäk en Jakob. Gedurende die 40 jaar had Mozes een groot probleem met de mensen, waar hij tussen woonde. Soms wilden ze terug naar Egypte, soms wilden ze een andere leider. Ook waren er die de kortste weg wel wisten en tegen Mozes gezegd zullen hebben: 'Nou Mozes, volgens mij weet jij de weg niet, want we gaan precies de verkeerde kant op. Dáár moeten we heen.' Maar ze gingen die weg niet, en zoals dat dan altijd gaat, kreeg Mozes de schuld en uit eindelijk kreeg God de schuld.

Dat is nog steeds zo. Het is altijd weer hetzelfde liedje, wat je te horen krijgt bij ontevredenheid. Wij horen dat ook van mensen om ons heen, die zeggen: 'Als

er een God bestaat nou dan.' Of wij dan maar eens even willen verklaren, hoe dat dan kan. U kent die gesprekken ook wel, vermoed ik. Gods wegen zijn dikwijls anders dan onze plannen, beste lezer. Onze fout is dikwijls al eerder gemaakt, omdat er al veel plannen worden gemaakt, waarover nog geen zegen en Gods goedvinden is gevraagd. Er worden zoveel plannen gemaakt, waarover soms avonden is vergaderd en als de plannen dan naar ieders tevredenheid zijn (dikwijls niet), dan wordt er tot slot een zegen gevraagd, over dat wat men met elkaar hebben uitgedacht.

Is dit de juiste weg van een Christen? Nee toch? Eerst aan de Heere vragen, voordat je gaat denken: 'Dit lijkt mij de beste weg.' Gods weg is de beste. Zo was het volk Israël in de woestijn ook letterlijk en figuurlijk naar hun mening aan het dwalen en Mozes was steeds de persoon, die bleef volhouden, dat Gods weg de beste is. De wolkkolom overdag en de vuurkolom 's nachts, dat was Zijn wegwijzer. Wij moeten ons daarbij goed realiseren, dat die weg niet de logische weg was. Daar gaat het op een bepaald moment op lijken.

Het volk gaat op reis in een onmogelijke positie. Achter zich hebben ze een bergrug, waar het Egyptische leger achter vandaan komt en voor hen is een zee. Wat nu? 'Zie je nou wel Mozes', zullen er wel heel wat geroepen hebben, 'man, hoe moet het nu?' In Exodus 14:11 e.v. lezen we, dat de Israëlieten tegen Mozes zeggen: 'Waren er in Egypte soms geen graven meer om ons daar te begraven? Moest je ons daarvoor speciaal meenemen naar de woestijn om hier te sterven? Wat heb je ons aangedaan? Hebben wij je al niet gezegd, toen we nog in Egypte waren: 'Laat ons met rust en laat ons de Egyptenaren dienen. We kunnen beter hen dienen dan dat wij hier in deze woestijn sterven.'

Ja, mijn beste lezer, daar sta je dan als leider: 'Mozes, wat moet je?' Herkenbaar? Kent u misschien ook zo'n situatie? Dan wel naar ik hoop in een lichtere mate. Het kan zomaar gebeuren, dat u ergens voor gevraagd wordt en dat u in uw hart weet: 'Ik moet dat niet doen, want het is niet de wil van mijn Heiland.' Wat doet u dan en wat zegt u dan? Of draait u er een knol aan en misschien klinkt die knol nog wel aardig godsdienstig ook. Of zegt u dan de waarheid?

Weet u, er is maar één waarheid en dat zou dan in uw geval een getuigenis zijn: 'Nee ik zal dat niet doen. Ik weet, dat ik dit niet moet doen, omdat het niet

naar de wil is van mijn Heiland.' Dat zou u eigenlijk moeten zeggen. Zo doet Mozes dat ook, want hij antwoordt op al die scheldpartijen in Exodus 14:13: 'Vrees niet, houdt stand, dan zult u de verlossing des Heeren zien, die Hij u heden bereiden zal.'

Begrijpt u mijn beste lezer? Hij gaat helemaal niet op die scheldpartijen van de mensen in, die hem met dreigende gebaren omringen. 'De Heere zal voor u strijden' vervolgt Mozes en wij weten, hoe het vervolgens daar aan die zee is gegaan. De Heere heeft hen niet geholpen in de betekenis van helpen. Nee, de Heere heeft het Zelf en alleen gedaan en het volk kon op het strand toekijken, hoe dat machtige Egyptische leger voor hun ogen in zee verdronk. Zo is de God van Israël. Hij helpt als het nodig is, maar hij kan het ook wel zonder ons hoor! Vervolgens vreugdeliederen! Wat een feest zal dat toen geweest zijn, daar op dat strand in de woestijn.

Mozes is zo onder de indruk van wat de Heere gedaan heeft, dat hij spontaan een lied gaat zingen. U kunt dat lied lezen in Exodus 15 en wat dan wel heel bijzonder is, is dat ditzelfde lied veel later in de tijd gezongen zal worden in de hemel. Ook dat kunnen we lezen, want het staat geschreven in Openbaring 15:3. Ik raad u aan deze beide Bijbelgedeelten eens te lezen en u zult het gaan begrijpen.

We lezen ook dat op dat strand, Mirjam, Mozes' zus, met een tamborijn in haar hand met de vrouwen in reidans over het strand gaan.

Ze zingen volgens Exodus 15:20-21: 'Zing de Heere, Hij is hoog verheven; het paard en zijn ruiters stortte Hij in zee'. Ja, het was toen een groot feest, mijn lezer. Geloof dat maar en wat waren ze blij.

In plaats van te verdrinken in de zee, zijn ze zonder natte voeten er doorheen gelopen naar de overkant. De Farao, die met zijn leger het volk achtervolgde, dacht mooi gebruik te kunnen maken van die zegen, die Israël ontving en ging ook het droge pad op de. Maar helaas voor hem had de Heere geen zegen, maar de dood.

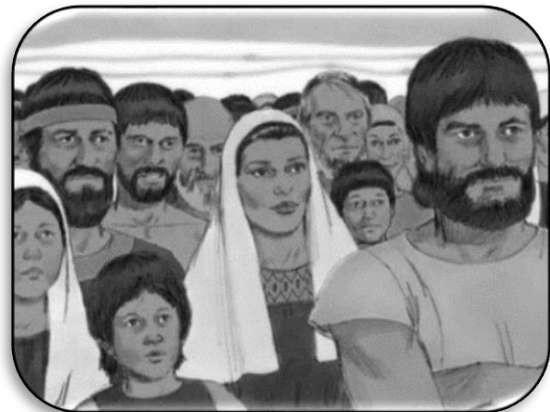
Nu moet u goed opletten, wat er in dat Bijbelvers over Mirjam staat! Het staat er namelijk in enkelvoud. Ze zingt: 'Het paard en zijn ruiters'. Waarom? Omdat er in Exodus 14 staat, dat Farao zelf met een legermacht het volk Israël achtervolgde. Niet het leger, maar Farao zelf was de schuldige en de vijand. Zo begreep Mirjam het ook. De totaal verharde en hoogmoedige Farao nam in zijn hoogmoed en Jodenhaat veel mensen mee de dood in. Door heel de geschiedenis is die haat en vervolging aanwezig geweest en tot op de dag van heden is dat nog zo. Maar wee diegenen, die zich daar schuldig aan maken. Het oordeel zal komen en dat geldt zeker voor de leiders van de volken. Wij zijn zo in gedachten een ogenblik met het volk Israël op het strand geweest van de Rietzee, ook wel Schelfzee genoemd. Sommige spitsvondige mensen vragen dan: 'Hoe heet die zee nou eigenlijk?' Mijn antwoord luidt daarop dan: 'Een hoop opgestapeld riet wordt ook wel een schelf genoemd, vandaar.'

Het volk trekt daarna verder, want ze moeten naar het hun Beloofde Land. Ze moeten verder de woestijn in. Drie miljoen mensen en al hun vee. Misschien kunt u zich zo'n hoeveelheid niet goed voorstellen. Om u te helpen: de provincie Utrecht heeft ongeveer evenveel inwoners. Misschien denkt u nu: 'Dat kan toch niet waar zijn, zoveel mensen en vee?' Ik beloof u, beste lezer, dat als we Heere ons de tijd geeft en we zijn zover komen, dat ik mag gaan schrijven over de tabernakel, ik u zal aantonen, dat het er wel zo'n 3 miljoen mensen geweest kunnen zijn.

Nu trekken we verder met hen en lezen dan in Exodus 15:22, dat ze drie dagen verder zijn. Wat lezen we daar dan? Ze zitten zonder water, want de waterbron, die ze na drie dagen vinden, heeft water, dat niet te gebruiken is:

'Het was bitter water.' Wat doen ze dan? Het zijn net mensen. Ze beginnen weer te mopperen en vervolgens, zo gaat dat dan, krijgt iemand natuurlijk de schuld. Weer is het Mozes, die de volle laag krijgt.

Ja, de zee was niet ver bij hen vandaan. Maar drie dagreizen, zo'n 60 km, maar daar heb je niets aan, want dat is zout water. Dat kun je wel drinken. Daar wordt je dorst alleen maar erger door. Op zee gaat men dood door dorst te midden van water. Dat water geeft geen leven, het betekent de dood. Zout water is net als een zondig leven. Je gaat er steeds meer van drinken, maar dat betekent wel je dood, je eeuwige dood.

Weer doet Mozes hetzelfde als 3 dagen geleden. Opnieuw roept hij de Heere aan: 'Heere, wat moet ik doen?' Nou, beste lezer, ook al denken wij soms, dat God ons niet hoort, Hij hoort ons wel degelijk hoor. Maar weet u, wat ons probleem dikwijls is? Wij vragen de Heere om dingen, die we al hebben ontvangen van Hem. Weet u wat bijv. ook veel wordt gedaan door gelovigen? Ze bidden om vergeving van hun zonden en dat doen ze steeds weer, soms meerdere keren per dag. Maar, beste lezer, u moet geloven, dat als u uw zonden of tekortkomingen belijdt en om vergeving vraagt, dat u dan vergeving ontvangt. Benoem echter uw zonden ook. Waar het meestal aan schort, is, dat de zonden niet worden beleden door ze te benoemen. Het zou best eens kunnen zijn, dat de Heere van u wil horen, wat u dan precies verkeerd hebt gedaan.

Wat u moet leren is uw zonden belijden en bij name noemen. Dat is meestal wat de Heere van ons wil horen. Dan zult u gaan ontdekken, dat dat uw leven heiligt. Ga er 's avonds maar eens voor zitten en overdenk de dag dan eens rustig en stel uzelf de vraag: 'Wat was er deze dag niet goed? Ongenoegen gehad met iemand? Ruzie gehad met iemand?' Daarvoor moet u dan ook naar die ie-

mand toegaan om het weer goed te maken. Daarvoor hoeft u niet naar de Heere gaan. De Heere weet er wel van hoor, maar u moet er niet voor bij Hem zijn, maar bij uw naaste.

Zo zijn er nog veel meer dingen te bedenken, die wij met onze naaste kunnen hebben, maar daar moet u dan wel zelf voor naar uw naaste. Waarschijnlijk komt u door die stilte in de avond wel tot de overtuiging: 'Ik heb vandaag de Heere bedroefd door dit of dat.' Zeg het Hem en belijd dat je fout was, want dan wordt het weer goed tussen u en Hem. Soms hoor ik mensen oprecht bidden: 'Vergeef mij mijn zonden.' Als dat dan ongelovigen zijn, ik bedoel niet opnieuw geboren mensen, dan is dat goed gedaan.

Maar, geliefde lezer, zet u er toe aan en leer het, benoem de dingen, die niet goed waren bij naam. Dat is belijden. Onverhoord gebed? Ook kan het zijn, dat u een totaal andere gebedsverhoring krijgt, dan dat u gevraagd hebt. Daarom moet u zó goed opletten, wat de Heere in uw leven doet. Dan zullen we het nog maar niet hebben over de grote zegen, die we kunnen ontvangen van de Heere, doordat Hij ons gebed niet verhoort. Hebt u daar al eens over nagedacht?

Voor Mozes geldt, dat hij een heel andere verhoring krijgt voor het waterprobleem, dan dat hij gedacht zal hebben. De Heere wijst hem aan, dat daar dicht bij hem een stuk hout ligt. 'Mozes, gooi dat maar in dat water en dan is het klaar.' Mozes zal niet hebben getwijfeld, want dat is ongeloof. Nee, hij doet het en het probleem is terstond weg. Het water is gezond geworden. Dit is niet te verklaren en totaal onlogisch, maar wel waar.

We moeten weten, dat de Heere geen logica nodig heeft, omdat Hij boven alle logica verheven is. God kan altijd verhoren, maar hij doet het soms op Zijn voor ons onbegrijpelijke wijze. Over dit wonder van het hout in dat water, hebben wij door de jaren heen al meerdere keren over horen spreken. Dit wonder is een type van de Heere Jezus en een profetie. Daar zullen wij het nu niet verder over hebben.

Waar ik u wel op wil wijzen, is, dat in uw geloof en in uw leven de situatie soms snel kan veranderen. Kijk maar eens naar deze geschiedenis. Het is een geweldig feest geweest daar op het strand van de zee en wat zijn ze blij geweest wegens de wonderlijke verlossing door de zee. Nu drie dagen later zijn ze al-

weer aan het mopperen. Als het allemaal goed gaat en het gaat voor de wind, dan zijn we net als zij heel wat. Dan zijn we blij en dankbaar. Terecht. Maar o wee, het kan heel snel veranderen en dan? Als het goed gaat, dan kunnen we de woorden van Koning David citeren: 'Met mijn God spring ik over een muur.' Maar als het leven zich keert, wat dan? Dan kunnen we het best wel moeilijk hebben. Soms denk ik wel eens: 'Wij leren onze medegelovige hoe ze moeten vliegen, maar wij vergeten hen te leren hoe ze moeten landen.' Dat is in ons geloofsleven ook nodig. Dat we dat landen kennen en kunnen.

Deze geschiedenis betreft 3 dagen, misschien wel goed voor u om eens over die 3 dagen na te denken, want 'heel de Schrift is door God geschreven.' De Bijbel is een openbaring, het is een getuigenis, het is typologie en het is profetie, waarin alles betrekking heeft op de Heere Jezus. Hij is het voorwerp en het onderwerp.